

העינוי השיכור דוגר בדם

תרגם מאיטלקית והקדים מבוא: איתמר הנדלמן-סמית

"עידן המילים אולי נגמר לנצח" כתבה אנטוניה פוצי לחבר במכתב, מעט לפני מותה ב-1938. את הדברים כתבה לאחר כניסתם לתוקף של ה-Leggi razziali, חוקי הגזע שחוקקה מפלגת השלטון הפאשיסטית של מוסוליני. פוצי, אף על פי שלא סבלה ישירות מחוקים אלה, הושפעה קשות מהמצב הפוליטי בארצה. הדיכאון ותחושת חוסר האונים לנוכח המציאות בארצה, וביבשת אירופה כולה, הם אלה שככל הנראה הובילו להתאבדותה בדצמבר אותה שנה. היא הייתה בת עשרים ושש בלבד במותה. אנטוניה פוצי נולדה למשפחה אמידה במילאנו. היא למדה ספרות באוניברסיטה של עיר הולדתה ושם הכירה כמה אינטלקטואלים ידועים ובהם הפילוסוף אנטוניו בנפי (Antonio Banfi) והמשורר ויטוריו סרני (Vittorio Sereni). פוצי התחילה לכתוב שירה בנעוריה וכתבה כמה מאות שירים בימי חייה הקצרים, אך לא פרסמה אותם מעולם, וכל שיריה ראו אור לאחר מותה. מאז הולכת השירה של פוצי וקונה לה יותר ויותר מעריצים וחוקרים באיטליה. פוצי הייתה מראשוני המשוררים האיטלקים המודרניים ששילבו ביצירתם חוויות ישירות מחייהם הפרטיים, תוך הפניית עורף לשירה הפומפוזית של הדורות הקודמים. שירתה קשה להגדרה וכמו לא שייכת לשום זרם או ז'אנר. היא וידייית ועלילית, אך גם נאו-רומנטית. אך עיקר חשיבותה טמון בכך שהצליחה לשים במרכז שירתה את החוויה הלאומית האיטלקית של אימי השלטון הפאשיסטי, תוך הטמעתה בחייה שלה ושימוש באמצעים סובייקטיביים ואישיים לחלוטין. הטמעה זו היא שהביאה כנראה לדיכאונה ולמותה, אך גם הקנתה לשירתה חיי נצח.

ברקים

השמים רועדים הלילה
חולים בעננה שחורה
מחדדים בהבזקים בהירים
את תשוקתי חסרת השנה
עושים אותה קשה, מבריקה
כמו להב פלדה.

מחנק

היום
העצב הטובעני שלי
צורח בנשמת
בכבדות
כמו שירוקו
ספוג במליחות

מילאנו, 25 באפריל 1929

תמימות

תחת כל כך הרבה שמש
בסירה צרה
הצמרמרת
לחוש כנגד הברכים שלי
את העירם הטהור של נער צעיר
והענוי השכור דוגר בדם
על מה שהוא לא יודע

סנטה מרגריטה, 28 יוני 1929

אני לא יודעת

אני חושבת איך תחיוך שלך
מתוך יותר מהשמש
על אגרטל הפרחים
שכבר קמלו מעט

אני חושבת שאולי זה טוב
שנופלים ממני
כל העצים –

שאהיה חצר לבנה, נטושה
לקול שלך – שאולי
מציר את השבילים
לגן החדש.

4 באוקטובר 1933